

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.439 van 21 november 2012
in de zaak A. 202.517/XIV-33.716**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Roger Belderbosch
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Belgiëlei 15B bus 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 68.682 van 18 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7854 van 20 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Roger Belderbosch verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Tine Bricout, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient op 3 december 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 16 juni 2011 niet-ontvankelijk en neemt daarbij eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 augustus 2011 stelt de verzoekster tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 18 oktober 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. Voorafgaandelijk dient te worden gewezen op artikel 14, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State, dat als volgt luidt:

“De memorie van wederantwoord of de toelichtende memorie heeft de vorm van een samenvattende memorie waarin alle argumenten van de verzoekende partij op een rij worden gezet. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, doet de Raad van State uitspraak op basis van de samenvattende memorie.”.

In het aan dat besluit voorafgaande verslag aan de Koning wordt bovendien vermeld:

“De samenvattende memorie dient de argumenten van het verzoekschrift en van de memorie van wederantwoord als een geordend geheel weer te geven. De verzoekende partij, die moet worden bijgestaan door een advocaat, wordt er aldus toe gebracht een allesomvattend overzicht in te dienen, dat de uiteenzetting van de feiten bevat, haar eventuele antwoorden op excepties van niet-ontvankelijkheid en haar middelen in één enkele, pertinente argumentering.
(...)

Het gevolg van de verplichting om een samenvattende memorie in te dienen is dat de Raad van State in beginsel geen uitspraak meer hoeft te doen op basis van de uiteenzetting van de feiten en middelen vervat in het verzoekschrift.”.

Het doel van die bepaling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het cassatieberoep door het de Raad van State mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de samenvattende memorie. Hierna wordt het eerste middel derhalve enkel in ogenschouw genomen zoals het in de memorie van wederantwoord voorkomt.

4.2. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur op. Zij voert in de memorie van wederantwoord aan dat de instructie van 19 juli 2009 effectief werd vernietigd maar dat de bevoegde staatssecretaris zich ertoe heeft geëngageerd om de in die instructie omschreven criteria voor regularisatie binnen de perken van zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. Daarom mocht de verzoekster erop vertrouwen dat die instructie correct en zonder bijkomende voorwaarden zou worden toegepast. De discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris houdt volgens de verzoekster in dat hij kan aanvaarden dat een vreemdeling die correct de instructie van 19 juli 2009 volgt en op basis daarvan een regularisatieaanvraag indient, beantwoordt aan de bewijslast van de buitengewone omstandigheden die de vreemdeling toelaten zijn aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Door plots van deze handelwijze af te wijken en het bewijs van buitengewone omstandigheden te eisen, hoewel voordien beslissingen zijn genomen zonder het bewijs van die buitengewone omstandigheden te vereisen, worden het rechtszekerheidsbeginsel en minstens het vertrouwens- en het gelijkheidsbeginsel geschonden, ook na de vernietiging van de instructie door de Raad van State. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volgens de verzoekster deze beginselen geschonden door de redenering van de aanvankelijk bestreden beslissing te volgen. Zij acht het gelijkheidsbeginsel geschonden omdat in de instructie van 19 juli 2009, in het daarbij horende vademecum en in de formulieren nergens melding wordt gemaakt van buitengewone omstandigheden en omdat aanvragen, ingediend zonder bewijs van de buitengewone omstandigheden, vanaf 2010 niet allemaal werden verworpen omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Beoordeling

5. In essentie houdt de verzoekster voor dat met het bestreden arrest zou zijn toegelaten dat in de aanvankelijk bestreden beslissing geen toepassing meer is gemaakt van de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dat, meer bepaald, haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk is verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, terwijl die voorwaarde volgens de instructie niet moest worden toegepast.

Het kernkabinet heeft in een “instructie” van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke “humanitaire” situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Die instructie is met ’s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoekster er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft terecht gesteld dat de toetsing van de aanvraag om machtiging tot verblijf aan een door de wetgever zelf gestelde vereiste (met name het voorhanden zijn van de reeds genoemde “buitengewone omstandigheden”) niet toelaat tot de miskenning van dat laatste beginsel te besluiten. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

De verzoekster heeft de schending van het vertrouwensbeginsel of van het gelijkheidsbeginsel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen en zij toont ook niet aan dat zij daartoe in de onmogelijkheid was. Zij vermag de schending van die beginselen derhalve niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter op te werpen. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

B. Tweede en derde middel

6. Voor wat betreft het tweede en het derde middel neemt de memorie van wederantwoord niet de vorm van een samenvattende memorie aan.

De verwijzing naar het inleidend verzoekschrift, zonder de uiteenzetting ervan te hernemen, samen te vatten en/of aan te vullen, voldoet niet aan de hoger uiteengezette vereiste van een samenvattende memorie. Dit klemmt zeker nu de verwerende partij in de memorie van antwoord het tweede en het derde middel concreet heeft beantwoord.

Derhalve dient over het oorspronkelijk opgeworpen tweede en derde middel geen uitspraak te worden gedaan.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig november tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen